

ἩΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος Ὅγδοος

Συνδρομή ἰτησία: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 10, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20.—Αἱ συνδρομαὶ ἔρχονται ἀπὸ
1 ἰανουαρίου ἑκάστου ἔτους καὶ εἶνε ἰτήσιαι:—Γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως: Ὁδὸς Σταδίου, 6.

30 Σεπτεμβρίου 1879

Σφραγίς
ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ ΘΗΡΑΣ κλ.
ἐπὶ ἐπαναστάσεως.

[Ἐκ τῆς Συλλογῆς Παύλου Λάμπρου].

Ἀρχόμενοι σήμερον τῆς ἐν μεταφράσει δημοσιεύσεως ἐνδὸς τῶν καλλίστων ἔργων τοῦ Ἰουλίου Σανδῶ, νομίζομεν ὅτι ἐδραστηριοποιούμενοι τοὺς ἀναγνώστας τῆς Ἑστίας, προσημειοῦντες ὀλίγα τινὰ περὶ τοῦ συγγραφέως καὶ τῶν ἔργων αὐτοῦ.

Ὁ Ἰούλιος Σανδῶ (Jules Sandeau) δὲν ἀνῆκει κυρίως εἰπεῖν εἰς τῶν συγχρόνων γάλλων μυθιστοριογράφων καὶ δραματογράφων τὴν γενεάν. Εἶνε σχεδὸν ἐβδομηκοντούτης καὶ πρό εικοσαετίας ἤδη μέλος τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Τὸ πρῶτον αὐτοῦ μυθιστόρημα Ῥοζὴ καὶ Λευκὴ (Rose et Blanche), ὅπερ εικοσαετῆς μόλις ἐξέδωκεν, ὑπῆρξε γέννημα ἀληθινοῦ καὶ πραγματικοῦ μυθιστορήματος, τῶν ποιητικῶν καὶ παραδόξων ἐκείνων σχέσεων, αἵτινες ἐσήμαναν τὴν πρώτην καὶ σύγχρονον ἐν τῇ δημοσιότητι ἐμφάνισιν αὐτοῦ ἐξ ἐνδὸς καὶ τῆς Γεωργίας Σάνδης ἐξ ἑτέρου. Ὁ ἔριος ἐκεῖνος, ὅστις εἶχε ἐνώσει εἰς εἰδυλλιακὴν σχεδὸν συμβίωσιν δύο νεανίας, συνήνωσεν ἐπίσης εἰς φιλολογικὴν συνεργασίαν τοὺς καλὰμοὺς αὐτῶν, καὶ εἰς ἐν κοινὸν ὄνομα τὰ ὀνόματά των. Οὕτως ἐξεδόθη τὸ μυθιστόρημα ἐκεῖνο ὑπὸ τοῦ κοινῶν ὀνομα Jules Sand, οὗτος ἕκαστος τῶν συνεργατῶν διετήρησε κατόπιν τὸ ἥμισυ, ὅτε τῆς μοίρας ἡ ἰδιοτροπία ἔθηκε τέρας εἰς τὴν συμβίωσιν τῶν δύο νεαρῶν συγγραφέων. Τὰ περὶ τῆς συνεργασίας ταύτης διηγήθη ἄλλοτε συντόμως ἡ Ἑστία, βιογραφοῦσα τὴν Γεωργίαν Σάνδην, δὲν περισεύει δὲ χωρὶς δυστυχῶς καὶ σήμερον, ἵνα λεπτομερέστερον διατρίψῃ εἰς μίαν τῶν περιεγοτέρων σελίδων τῆς νεωτέρας γαλλικῆς γραμματολογίας. Τοῦτο καὶ μόνον σημειούμεν ἐνταῦθα, ὅτι ἡ μεγαλοφυῆς μυθιστοριογράφος, ἥς πρό τεσσάρων ἐτῶν ἐθρήνησε τὴν στέρρησιν ἡ Γαλλία, ἔγραψε περιπαθίστατα τὸν ἐπικλήδειον τῶν ποιητικῶν τῆς ἐκείνων ἐρώτων ἐν ταῖς Ἑπιστολαῖς Ἀποδημητικῶν, καὶ ὅτι ἐπὶ ἐπιτυχῶς ἐκτελέσει κατὰ γὰρ διὰ τῶν ἐπομένων μελαγχολικῶν σειρῶν: «Ἐπὶ ἐν ἔτος ὀλόκληρον ἐκάθισεν ἐκεῖνος παρὰ τὴν αὐτὴν κ' ἐγγὺς τράπεζαν ἑκάστην νύκτα, κ' ἐζήσεν ἐργαζόμενος ὡς ἐργαζόμενος. Ἀμα τῇ ἡμέρᾳ συνεθελευόμεθα περὶ τῆς ἐργασίας μας, καὶ ἐδειπνοῦμεν ἅμα τῇ νυκτὶ ἐπὶ τῆς

αὐτῆς μικρᾶς τραπέζης, ὁμιλοῦντες περὶ αἰσθημάτων, μέλλοντος καὶ τέγνης. Τὸ μέλλον δὲν ἐτήρησε τὸν λόγον σου!» Χωρισθεὶς τῆς συνεργατικῆς του, μετέβη ὁ Ἰούλιος εἰς Ἱταλίαν, καὶ ἐπιστρέψας ἐκεῖθεν ἔδημοσίευσεν ἀδιακόπως σειρὰν ὀλόκληρον μυθιστοριῶν, γράφων ἐνίοτε καὶ δράματα, ἄλλα μὲν ῥόμους, ὡν τὸ κάλλιστον ἡ Δεσποινὴ Σελκιέρ, ἄλλα δὲ ἐκ συνεργασίας μετὰ τοῦ Ἐμιλίου Ὠζιέ, ὧν διακρίνονται ὁ Ἰωάννης Τωμερὰ καὶ ὁ Γαμβρός τοῦ Κ. Ποαριέ.

Τὸ κύριον χαρακτηριστικὸν τοῦ Ἰουλίου Σανδῶ, ὡς συγγραφέως δραμάτων ἢ μυθιστοριογραφῶν, εἶνε ἀλήθεια μὲν περὶ τὴν οὐσίαν καὶ χάρις περὶ τὴν μορφήν. Γράφας ὅ,τι ἔγραψεν, οὐδέποτε ἐψεύσθη πρὸς τοὺς ἀναγνώστας τοῦ ἢ τοὺς θεατᾶς του, οὐδέποτε παρέστησεν αὐτοῖς ἄλλο ἢ τὰ ἀληθῆ του φρονήματα καὶ αἰσθήματα, οὐδέποτε ἔθεράπευσε τὰς ὁρέξεις τοῦ πλήθους, ἵνα τοῖς πολλοῖς ἀρέσῃ. Διὰ τοῦτο σπανίως μὲν ἐγένετο ὀροθυώδης πάταγος περὶ τὰ ἔργα του, καὶ οὐδὲν αὐτῶν ἐξεδόθη εἰς τεσσαράκοντα ἐκδόσεις ὡς τὸ Assommoir ἢ παρεστᾶθη τριακοσιαίς ὡς ἡ Fille de Madame Angot. Ἀλλὰ πάντα ὅπως τοῦ καλὰμου τοῦ τὰ προϊόντα ἐμπνέουσι τὴν ἀγαθὴν ἐκείνην πίστιν, τὴν εὐκρίνειαν, καὶ τὴν τιμότητα, ἵνα καὶ ὀρότερον οὕτως εἰπεῖν ἐκφράσωμεν τὸ πρᾶγμα, αἵτινες χαρακτηρίζουσι τὸν ἀνεξέρτητον καλλιτέχνην, ὅστις ἀισθάνεται ὅτι ὀφείλει νὰ μὴ δουλεύῃ τῷ Μαμμωνᾷ τῆς ἡμέρας ἀλλὰ τῷ αἰωνίῳ Θεῷ τοῦ ἀληθοῦς, τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ ἀγαθοῦ.

Σ. τ. Δ.

Ἡ ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

[Μυθιστορία Ἰουλίου Σανδῶ, βραβευθεῖσα παρὰ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας].

Α'

Ὡς πάντα σχεδὸν τὰ χωρία δι' ὧν διέρχεται δημοσίᾳ ὁδός, τὸ Neuilly-les-Bois εἶναι ἀθλία κωμόπολις βορβορώδης μὲν τὸν χειμῶνα, πλήρης δὲ κονιορτοῦ τὸ θέρος, ἐν πάσῃ δὲ τοῦ ἔτους ὡρᾷ οὐδὲν ἔχουσα τὸ ποιητικὸν ἢ τὸ μυθιστηριώδες. Τοιαύτην δὲ ἔχει σπουδαιότητα, ὥστε πρὸ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἀρχεται ἡ παρούσα διήγησις, οἱ ἐγγύριοι δὲν ἐνθυμοῦνται ἂν εἰδόν ποτε ἀμαξαν δημοσίαν ἱσταμένην ἐν ταῖς ὁδοῖς αὐτῆς. Ἡ περιφρόνησις αὐτῆ, ἣν οἱ ταχυδρόμοι καὶ οἱ ἀμαξήλαται ἐπέδειξαν ἀείποτε πρὸς αὐτήν, μαρτυρεῖ ἀρκούντως τὴν μετριότητα τῶν οἴων τῆς.

Κυριακὴν τινὰ τοῦ φθινοπώρου, μεταξὺ τῆς λειτουργίας καὶ τοῦ ἔσπερινου, οἱ ἐγγύριοι συναθροισθέντες εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ χωρίου ὑπὸ καυστικώτατον ἥλιον, περιέμενον σοβαροὶ νὰ διέλθῃ τὸ ἐκ Παρισίων εἰς Λιμώσγην λεωφορεῖον.

Αὕτη ἦτο κατὰ τὰς ἐφορτὰς ἡ μόνη αὐτῶν διασκέδασις, διασκέδασις βραχεία μὲν τῇ ἀληθείᾳ, ἀλλὰ θελκτικὴ, ὡς ὅλαι αἱ βραχυχρόνιοι ἡδοναί. Ὡς ἤκουον αὐτὸ μακροῦθεν ἐρχόμενον, παρετάττοντο πανηγυρικῶς ἐκατέρωθεν τῆς ὁδοῦ, ὅτε δὲ τὸ λεωφορεῖον διερχόμενον ταχέως μεταξὺ δύο φρακτῶν τεθαμβημένων ὀφθαλμῶν καὶ χαινόντων στομάτων, ἐγένετο ἄφαντον ἐν τὸς νέφους κοινοροῦ, οἱ καλοὶ οὔτοι ἄνθρωποι ἐπανήρχοντο εἰς τὰς οἰκίας των πλήρεις γλυκυτάτης θυμηθίας.

Καὶ κατ' ἐκείνην δὲ τὴν Κυριακὴν πάντες ἐνόμιζον ὅτι τὰ πράγματα ἤθελον συμβῆ ὡς συνήθως, ἀλλ' ἦτο πεπρωμένον νὰ ἴδῃ τὸ Neuville-Bois θαῦμα, τὸ ὁποῖον πρὸ χρόνων δὲν περιέμενε πλέον. Τὸ λεωφορεῖον ἀντὶ νὰ διέλθῃ ὡς ἀστραπή, κατὰ τὸ σύνηθες, ἐστάθη ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ μεταξὺ τῶν δύο ζώντων φρακτῶν. Βλέπον τὸ ἀπροσδόκητον τοῦτο θέαμα, ἅπαν τὸ χωρίον ἔμεινε κεχρῆνός, χωρὶς νὰ σκεφθῇ ἂν νὰ ἐρωτήσῃ ποθεν προήρχετο ἡ τοιαύτη ἔκτακτος τιμὴ, καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ κύνες, οἷτινες συνειθίζον νὰ τρέχωσιν ὑλακτοῦντες κατόπιν τοῦ λεωφορείου, ἐφαίνοντο συμεριζόμενοι τὴν ἐκπληξὴν τῶν κυρίων των καὶ ἴσταντο ὡς αὐτοὶ ἀκίνητοι καὶ ἄφωνοι. Ἐν τούτοις ὁ ἀγωγεὺς καταβάς τοῦ λεωφορείου ἤνοιξε τὴν θύραν καὶ εἶπε ξηρῶς τὴν λέξιν Neuville-Bois! νέα δὲ κόρη μελανέμων κατέβη κρατοῦσα μικρὸν δέμα περιέχον πάντα αὐτῆς τὰ πράγματα. Ἡ ὠχρότης τοῦ προσώπου της, οἱ ἐρυθροὶ ὀφθαλμοὶ καὶ ἡ κατῆφεια, ἐμαρτύρουν τὸ πένθος αὐτῆς ἔτι μάλλον ἢ τὰ ἐνδύματά της. Ὁ ἀγωγεὺς εἶχεν ἤδη ἀναβῆ ἐπὶ τῆς ἀμάξης, ἡ δὲ νεᾶνις μόλις προέφθασε ν' ἀποχαιρετίσῃ σιωπηλῶς τοὺς συνοδοιπόρους της. Ὅτε δὲ ἔμεινε μόνη ἐπὶ τῆς μεγάλης ἐκεῖνης ὁδοῦ τῆς ὑπὸ τοῦ ἡλίου καιομένης, εἰς τὴν εἴσοδον χωρίου ἀγνώστου, μόνη μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι τὴν παρετήρουν μετ' ὑπόπτου καὶ βλακώδους περιεργείας, ἐκάθησε κλαίουσα ἐπὶ σωροῦ λίθων. Οἱ χωρικοὶ ἐξηκολούθουν ἀτενίζοντες πρὸς αὐτὴν χωρὶς τὸ παράπαν νὰ ταραχθῶσιν οὐδὲ νὰ εἰπωσι λέξιν, ἀλλ' εὐτυχῶς μεταξὺ αὐτῶν ὑπῆρχον καὶ γυναῖκες, μεταξὺ δὲ τῶν γυναικῶν μήτηρ φέρουσα βρέφος ἐν τῇ ἀγκάλῃ. Αὕτη ἐλθοῦσα πρὸς τὴν θελημμένην κόρην παρετήρησεν αὐτὴν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς μετ' οἴκτου ἀλλὰ καὶ ἐνδοιασμοῦ ἅμα, καθότι καίτοι τὸ κοράσιον ἐφαίνετο ἐγκαταλειμμένον, ἀλλὰ φυσικὴ τις ἕμως εὐγένεια ἐκόλαζε παραδόξως πῶς τὴν ἀπλότητα τῶν ἐνδυμάτων καὶ προεκάλει τὸν σεβασμὸν.

— Καλὴ μου κυρία, εἶπε τέλος ἡ χωρική, διὰ νὰ εἴσθε μόνη εἰς τοὺς δρόμους τόσον μικρά, πρέπει νὰ ἐχάσατε τὴν μητέρα σας.

— Naί, ἀπήντησεν ἡ νεᾶνις διὰ φωνῆς γλυκειάς, ἐν ἣ διακρίνετο ξενικὴ προφορὰ, ἔχασα

τὴν μητέρα μου. Φεῦ! τὰ πάντα ἔχασα καὶ αὐτὴν τὴν γωνίαν τῆς γῆς ἐν ἣ ἐγεννήθην, καὶ ἐν ἣ κείνται τὰ ὀστέα τῶν ἀγαπητῶν μου. Οὐδὲν μοὶ μένει πλέον ὑπὸ τὸν οὐρανόν! προσέθηκε σείουσα τὴν κεφαλὴν.

— Ὁ Θεὸς νὰ σᾶς παρηγορήσῃ, ἀγαπητὴ μου κυρία, βλέπω ἀπὸ τὴν ὀμίλιαν σας ὅτι δὲν εἴσθε ἀπὸ τὸν τόπον μας, ἔρχεσθε βέβαια ἀπὸ μακρὰν.

— Naί, ἀπὸ πολὺ μακρὰν. Ἐνόμιζα ὅτι δὲν θὰ φθάσω ποτέ.

— Καὶ πηγαίνετε;

— Ἐκεῖ ὅπου ἀποθηνήσκουσα μοὶ παρήγγειλεν ἡ μήτηρ μου νὰ ὑπάγω. Ἡ Ξευρα ὅταν ἀνεχώρησα ὅτι ἅμα φθάσω εἰς τὸ Neuville-Bois θὰ εὖρα εὐκόλως τὸν δρόμον τοῦ Βαλτραβέρ.

— Πηγαίνετε εἰς Βαλτραβέρ;

— Naί.

— Εἰς τὴν ἔπαυλιν;

— Μάλιστα.

— Τότε ὁ ἀγωγεὺς ἔπρεπε νὰ σᾶς καταϊβάσῃ εἰς τὴν πόλιν, θὰ ἐφθάνετε ὀλιγοῦρα. Ἄδιάφορον! σᾶς μένουν μόνον τρία μίλια καὶ ἂν περάσετε ἀπὸ τὸ δάσος κερδίζετε μίαν ὥραν. Ἄν θέλετε ὁ ἀνεψιός μου ὁ Πέτρος θὰ σᾶς δείξῃ τὸν δρόμον. Ἀλλὰ ἡ ζέστη εἶναι ὑπερβολικὴ καὶ στοιχηματίζω ὅτι δὲν ἐράγατε τίποτε σήμερον. Ἐλάτε εἰς τὸ σπίτι μας νὰ σᾶς δώσω γάλα καὶ φεύγετε ὅταν δροσίση.

— Εὐχαριστῶ πολὺ, τίποτε δὲν χρειάζομαι, ἐπιθυμῶ μόνον ν' ἀναχωρήσω εὐθὺς καὶ ἂν θελῃ ὁ κύριος Πέτρος. . .

— Ἐλα ἐδῶ Πέτρο! ἀνέκραξεν ἡ χωρική.

Ἀκούων τὴν διαταγὴν ταύτην, ἣτις οὐδεμίαν ἐπεδέχετο παρατήρησιν, ὁ Πέτρος ἐπλησίασεν ὡς σκύλος, ὅστις αἰσθάνεται ὅτι ὁ κύριός του τὸν καλεῖ μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ τὸν κτυπήσῃ μελετῶν δὲ ἀπὸ πρῶτας νὰ παίξῃ μετὰ τὴν ἐκκλησίαν, οὐδόλως ἐκολακεύθη ἐκ τῆς προτάσεως τῆς θείας του. Αὕτη ὅμως ἐπανέλαθεν αὐτὴν εἰς τρόπον ὥστε ἐκεῖνος ἐνόμισε φρονιμώτερον νὰ ὑπακούσῃ. Τῷ ἐνεχείρισε λοιπὸν τὸ μικρὸν τῆς ξένης δέμα καὶ ὠθῶν αὐτὸν τῷ εἶπε· «Πήγαινε ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ δάσος καὶ κύτταξε καλὰ νὰ μὴν τρέχῃς, διότι ἡ κυρία δὲν ἔχει τὰ δικά σου τὰ ποδιάρια».

Ὁ Πέτρος ἐξεκίνησε χολωμένος, ἐνῶ οἱ χωρικοὶ, οἱ ὅποιοι συνήρχοντο ἤδη ἐκ τῆς ἐκπλήξεως των ἐσχολίαζον μυριοτρόπως τὰ συμβάντα τῆς ἡμέρας.

Ἀφοῦ περιεπάτησαν ἐπὶ δύο ὥρας ἡ νεᾶνις καὶ ὁ μικρὸς ὀδηγός της, εἶδον τὸ δάσος τοῦ Βαλτραβέρ κυματίζον εἰς τὸν ὀρίζοντα. Ὁ Πέτρος λησμονῶν τὴν παραγγελίαν τῆς θείας του, περιεπάτει βήματι ταχεῖ οὐδόλως φροντίζων περὶ τῆς συνοδοιπόρου του. Ἡ ἐλπίς τοῦ νὰ ἐπιστρέψῃ ἐγκαίρως ὅπως παίξῃ μετὰ τῶν ἄλ-

λων παιδῶν, τῷ ἔδιδε πτερὰ, ἣ δὲ νεάνις καί-
τοι ἔχουσα ταχεῖς τοὺς πόδας, τὸν παρεκάλει
ἐνίοτε νὰ σταθῆ, ἀλλ' ὁ Πέτρος ἐκώφευε καὶ ἐ-
ξηκολούθει ἀνηλεῶς τὸν δρόμον του. Ἐνῶ δὲ ἐ-
βάδιζε, παρετήρει μελαγχολικῶς τὴν σκιὰν τῶν
δένδρων ἀπλουμένην ἐπὶ τοῦ χόρτου τῶν λειμῶ-
νων καὶ ἐσκέπτετο μετὰ πικρίας ὅτι ἂν προῦ-
χώρει μέχρι τοῦ Βαλτραβέρ, ἤθελε στερηθῆ τῆς
διασκεδάσεως τῆς κυριακῆς. Ὅτε λοιπὸν ἐφθα-
σεν εἰς τὴν ἐσχατιὰν τοῦ δάσους, ἰδέα σατα-
νικὴ τῷ ἐπῆλθεν.

— Ἰδού! εἶπεν ἀποφασιστικῶς καταθέτων
ἐπὶ τῆς χλόης τὸ δέμα, τὸ ὁποῖον ἔφερον. Ἀκο-
λουθήσατε τὴν μεγάλην ἐκείνην δενδροστοιχίαν
καὶ θὰ φθάσετε εἰς τὴν ἔπαυλιν. Εἰς ἓν τέταρ-
τον θὰ εἴσθε εἰς τὴν θύραν.

Ταῦτα δὲ λέγων ὁ ἄπιστος ἠτοιμάζετο νὰ
φύγῃ, ὅτε λαβοῦσα ἐκ τῆς ζώνης τῆς μικρὸν βα-
λάντιον, τὸ ὁποῖον δὲν ἐφαίνετο βαρὺ, ἣ νέα
κόρη ἐξήγαγεν ἀργυροῦν νομισμάτιον καὶ τὸ
προσέφερεν εὐγενῶς εἰς τὸν Πέτρον εὐχαριστοῦσα
αὐτὸν διὰ τὸν κόπον του. Ἡ γενναιοδωρία αὐ-
τη, ἣν οὐδὲως περιέμενεν, ἐτάραξεν αὐτὸν ὁ-
πωσοῦν, ἐπὶ στιγμὴν δὲ ἐδίστασε καὶ ἴσως ἤ-
θελεν ὑπακούσει εἰς τὴν φωνὴν τῆς συνειδήσεώς
του, ἀλλ' αἴφνης εἶδε μακρόθεν τὸ κωδωνοστά-
σιον τοῦ χωρίου του, ὅπερ ἐφαίνετο ὡς ἱστός
πλοίου ναυαγήσαντος ἐπὶ ἀμμώδους ἀκτῆς, δι'
ἀντικατοπτρισμοῦ δέ, ὃν τὸ πάθος μόνον δύνα-
ται νὰ ἐξηγήσῃ, τῷ ἐφάνη ὅτι ἐβλεπεν ἐπὶ τῆς
πλατείας τῆς ἐκκλησίας τοὺς συντρόφους του
παίζοντας διάφορα παιγνίδια. Ὁ Πέτρος δὲν
ἀντέστη πλέον, ἔλαβε τὸ νόμισμα καὶ εἰσαγα-
γῶν αὐτὸ εἰς τὸ θυλάκιόν του ἔφυγε τρέχων.

Εἰσελθοῦσα εἰς τὸ δάσος ἣ νέα κόρη ἠσθάνθη
τὸ αἶσθημα ἐκεῖνο τῆς εὐεξίας, ὅπερ αἰσθάνεται
τις ἐξερχόμενος ἐκ θερμοστάτου μέρους καὶ εἰ-
σερχόμενος εἰς ψυχρὸν λουτρόν. Πρὸ παντὸς ἄλ-
λου, νῦχαρίστησε τὸν Θεὸν τὸν στηριζάντα καὶ
προστατεύσαντα αὐτὴν κατὰ τὴν μακρὰν ὁδοι-
πορίαν τῆς καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ καταστήσῃ
φιλόξενον τὴν θύραν, ἣν ἔμελλε νὰ κρούσῃ. Μὴ
ἀμφιβάλλουσα δὲ ὅτι ἣ ἔπαυλις ἐκεῖτο πλησίον,
ἐκάθησεν ὑπὸ δένδρον καὶ παρεδόθη εἰς τὴν γο-
ητείαν τοῦ δάσους· καθότι σύ, ὦ καλὴ καὶ ἀ-
γαθὴ φύσις, εἶσαι φίλη πάσης ἡλικίας, σὺ πα-
ρηγορεῖς τοὺς γέροντας καὶ αὐτὰ δὲ τὰ παιδιὰ
ἔταν βλέπωσι τὸ μειδιάμα σου, λησμονοῦσιν ὅτι
ἀπώλεσαν τὴν μητέρα των. Περὶ αὐτὴν, τὰ
πάντα ἦσαν ἑναρμόνια καὶ δροσερὰ καὶ εὐώδη.
Αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου ἐρχόμεναι λοξῶς διὰ τῶν
φύλλων, τῇ ἐνεθύμισαν ὅτι ἐπλησίαζεν ἣ ἐ-
σπέρα, ἠγέρθη λοιπὸν καὶ ἠκολούθησε τὴν δην-
δροστοιχίαν προσδοκῶσα νὰ ἴδῃ ἀπὸ στιγμῆς
εἰς στιγμὴν τὸ πρόσωπον καὶ τοὺς πυργίσκους
τῆς οἰκίας τοῦ Βαλτραβέρ, ἀλλ' ἣ δενδροστοιχία
αὕτη, ἣτις κατὰ τὸ λέγειν τοῦ Πέτρου, ἔφερον

εἰς τὴν ἔπαυλιν, κατέληγε πράγματι εἰς ἄλλην
δενδροστοιχίαν ἐγκάρσιον. Ἡ νέα ἔτεινε τὸ οὖς
ὅπως ἀκούσῃ κρότον τινὰ ἐμφαίνοντα κατακη-
μένον μέρος, ἀλλ' οὐδὲν ἄλλο ἤκουσεν ἢ τὸν ὑ-
πόκωφον θόρυβον, ὁ ὁποῖος ἀκούεται συνήθως
εἰς τὰ βάθη τῶν δασῶν ὅταν ἣ ἡμέρα φθίνῃ. Ἀ-
νέβη ἐπὶ ὑψώματος καὶ οὐδὲν ἄλλο εἶδεν ἢ μό-
νον ὠκεανὸν δένδρων, προῦχώρησεν εἰσέτι ἐπὶ
τινα χρόνον, καὶ τέλος ἠθέλησε νὰ ἐπιστρέψῃ,
ἀλλὰ δὲν διέκρινε τὰς ἀτραπούς, δι' ὧν εἶχε
διέλθει. Καίτοι δὲ ὁ ἥλιος δὲν εἶχεν εἰσέτι δύ-
σει, τὸ δάσος ἐπληροῦτο ἤδη σκιᾶς μυστηριώ-
δους, τὰ πτηνὰ δὲν ἐκελάδουν πλέον, αἱ φά-
λαιναι διέσχίζον τὸν ἀέρα διὰ τῶν βραμβακωδῶν
αὐτῶν πτερῶν, ἤρχετο δὲ ἣ πένθιμος συναυλία
τῶν νυκτινόμων ὀρνέων. Κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην
πρὸ πάντων, ἣ ἀπομόνωσις καὶ ἣ θλίψις πιέ-
ζουσι τὴν ψυχὴν τῶν δυστυχῶν. Ἀποτεθαρρ-
μένη καὶ κεκακωῦσα, ἣ δυστυχὴς νέα ἐκάθησε
κλαίουσα ἐπὶ τῆς χλόης. Εἶχε λύσει τὰς μαύρας
ταινίας τοῦ ἀχρῖνου πετάσσου τῆς, ἐνῶ δὲ ἔ-
κλαιεν, ὁ ἄνεμος ἔπαιζε μετὰ τῆς ξανθῆς τῆς
κόμης, ἣν ἐγρῦσεν ἣ τελευταία ἀκτίς τοῦ ἡ-
λίου. Ἐκάθητο ἐκεῖ πρὸ τινῶν λεπτῶν ἀπελπισ-
τε, ὅτε εἶδεν ὠραῖον ἵππον, ὃν δὲν εἶχεν ἀκούσει
ἐρχόμενον, ἀλλ' ὅστις ἴστατο ἀκίνητος εἰς ὀλί-
γων βημάτων ἀπόστασιν, ἐνῶ ὁ ἐπιβαίνων αὐ-
τοῦ ἵππεὺς τὴν θεώρει μετ' ἐκπλήξεως, ὡς ἄν-
θρωπος οὐδὲως συνειθίσας εἰς τὰς τοιαύτας
συναντήσεις ἐν τοιαύτῃ ὥρᾳ καὶ ἐν τοιοῦτῳ τό-
πῳ. Ἡγέρθη φοβηθεῖσα, ἀλλ' ἠσύχασε πάραυτα
βλέπουσα τὴν εὐμένειαν τοῦ θεωροῦντος αὐτὴν
βλέμματος.

— Κύριε, εἶπεν, ὁ Θεὸς σὰς στέλλει εἰς βοή-
θειάν μου. Ἐὰν εἴσθε ἀπ' ἐδῶ, βλέπετε βεβαίως
ὅτι εἶμαι ξένη. Δύω ὥρας περιφέρομαι ἐντὸς τοῦ
δάσους τούτου χωρὶς νὰ θυνηθῶ νὰ ἐξέλθω, οὐδὲ
νὰ ἠξέυρω ποῦ πηγαίνω. Ἴσως μὲ κάμετε τὴν
χάριν νὰ μοὶ δεῖξητε τὸν δρόμον.

— Βεβαίως κυρία· ἀπήντησε φωνὴ γλυκυτά-
τη, ἀλλὰ πρέπει νὰ μάθω ποῦ ἐπιθυμεῖτε νὰ ὑ-
πάγετε.

— Εἰς Βαλτραβέρ.

— Εἰς τὴν ἔπαυλιν ;

— Μάλιστα.

— Δὲν ἦτο δυνατόν νὰ εὑρῆτε καλλίτερον δ-
δηγόν. Καὶ ἐγὼ ἐκεῖ πηγαίνω καὶ ἐὰν μοὶ ἐπι-
τρέπετε θὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ σὰς συνοδεύσω.

Ταῦτα λέγων ὁ ἵππεὺς ἀφίππευσε χωρὶς νὰ
περιμείνῃ ἀπάντησιν. Ἦτο δὲ νέος εὐεὶδῆς καὶ
κομψὸς ἔχων βλέμμα γλυκὺ ἅμα δὲ καὶ ὑπερῆ-
φανον, κόμην μελανὴν καὶ βοστρυχώδη, πρὸ πάν-
των δὲ χάριν ἀμύθητον.

— Εἶναι ἰδικόν σας ; ἠρώτησε δεικνύων διὰ
τῆς μάστιγός του τὸ ἐπὶ τῆς χλόης κείμενον
μικρὸν δέμα.

— Ναί, καὶ περιέχει ὅλην μου τὴν περιου-

σίαν, ἀπήντησε μελαγχολικῶς μειδιῶσα ἡ νέα.

Ὁ νέος ἔδωσε στερεῶς τὸ δέμα εἰς τὸ ἐπίπτιον τοῦ ἵππου του, μετὰ ταῦτα δὲ ἔδωκε τὸν βραχίονα εἰς τὴν κόρην καὶ ἐπορευθήσαν ὁμοῦ πρὸς τὴν ἔπαυλιν ἀκολουθούμενοι ὑπὸ τοῦ ἵππου, ὅστις ἔτρωγε καθ' ὁδὸν τοὺς νέους βλαστοὺς τοῦ φθινοπώρου.

— Λοιπὸν ὅτε σᾶς ἀπήντησα, εἴχετε χάσει τὸν δρόμον καὶ δὲν ἤξεύρετε ποῦ νὰ ὑπάγετε ; Εὐχαριστῶ τὴν τύχην, ἡ ὁποία μ' ἔφερεν εἰς τὸ μέρος τοῦτο, καθότι ἐκινδυνεύετε νὰ κοιμηθῆτε εἰς τὸ ὑπαιθρον.

— Εἶχα πάρει τὴν ἀπόφασιν. Διηγήθη δὲ πῶς εἶχεν ἀπατήσει αὐτὴν ὁ Πέτρος.

— Ὁ Πέτρος εἶναι παληόπαιδον τοῦ ὁποίου πρέπει νὰ κοποῦν καὶ τὰ δύο αὐτιά. Καὶ πηγαίνετε εἰς Βαλτραβέρ ; τότε λοιπὸν γνωρίζετε τὸν ἱππότην ἢ τοῦλάχιστον ἄλλον τινὰ ἐν τῇ οἰκίᾳ.

— Δὲν γνωρίζω κανένα.

— Ἀλήθεια ;

— Κανένα ἀπολύτως, ἀλλὰ σεῖς κύριε, γνωρίζετε τὸν κύριον ἱππότην ;

— Βεβαίως, εἴμεθα παλαιοὶ φίλοι.

— Λέγουν ὅτι εἶναι ἀγαθός, γενναῖος, ἐλεήμων.

— Ὡ πολλὸ ἐλεήμων, ἀπήντησεν ὁ νεανίας, νομίσας ὅτι προέκειτο περὶ ἐλεημοσύνης, ἀλλὰ παρατηρήσας καὶ πάλιν τὴν νέαν αὐτοῦ σύντροφον ἀπέκρουσε τὴν ἰδέαν ταύτην. Κυρία, προσέθηκε σοβαρῶς, σᾶς διαβεβαίω ὅτι ὁ ἱππότης ἔχει τὴν εὐγενεστέραν καρδίαν, ἥτις ποτὲ ἔπαλεν ὑπὸ τὸν οὐρανόν.

— Τὸ ἤξευρα, δὲν εἶχον ἀμφιβολίαν περὶ τούτου, ἀλλ' ὅμως εὐχαρίστως τὸ ἀκούω καὶ πάλιν. Καὶ τὸν μικρὸν Μαυρίκιον, τὸν γνωρίζετε καὶ αὐτόν ;

— Ποῖον μικρὸν Μαυρίκιον ;

— Τὸν υἱὸν τοῦ ἱππότου.

— Ἄ ! ναί ναί, εἶπε γελῶν ὁ νέος. Ναὶ βεβαίως γνωρίζω τὸν μικρὸν Μαυρίκιον.

— Εἶναι ἄρᾳ γε ἐλπίς νὰ γείνη καὶ αὐτὸς καλὸς καὶ γενναῖος ὡς ὁ πατήρ του ;

— Νὰ σᾶς εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, γενικῶς θεωρεῖται ἐδῶ ὡς καλὸ παιδί, βεβαίως δὲ δὲν θὰ σᾶς τὸν κακολογήσω ἐγώ.

— Αἰσθάνομαι ὅτι θὰ τὸν ἀγαπήσω ὡς ἀδελφόν.

— Δύναμαι καὶ ἐγὼ νὰ σᾶς διαβεβαιώσω ἐκ μέρους του ὅτι θὰ εὐχαριστηθῇ πολὺ ὅταν σᾶς ἰδῇ.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν διήρχοντο μέρος ἄδενδρον, ὅπισθεν δὲ τοῦ τοίχου μεγάλου κήπου, τοῦ ὁποίου ἡ θύρα ἠνοίγετο πρὸς τὸ δάσος, ἐφάνη λαμπρὰ οἰκία, τῆς ὁποίας ὅλα τὰ παράθυρα κατέφλεγεν ὁ δῦων ἥλιος.

B'

Κατὰ τὴν αὐτὴν ἐσπέραν καὶ τὴν αὐτὴν ὥραν, ὁ γέρον ἱππότης τοῦ Βαλτραβέρ ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ ἐξώστου του μετὰ τῆς γραίας μαρκησίας de Fresnes, ἧς ἡ πλησίον κειμένη ἔπαυλις ἐφαίνετο εἰς τὸ βάθος τῆς κοιλάδος, ἀμφότεροι δὲ ὠμίλουν περὶ ἡμερῶν ἀρχαίων, καθότι εἰς τὴν ἡλικίαν αὐτῶν ἡ μόνη λάμψις ἡ φωτίζουσα εἰσέτι τὴν ζωὴν, εἶναι τὸ γλυκὺ καὶ ἀμυδρὸν τῆς ἀναμνήσεως φῶς. Ἡ φιλία τοῦ ἱππότου καὶ τῆς μαρκησίας ἦτο ἀρχαία. Ὡς ἠκούσθη ὁ κώδων ὁ ἀγγέλλων τὸν κίνδυνον τῆς φθινοῦσης μοναρχίας, ὁ μαρκησίας de Fresnes ἔκρινε φρόνιμον νὰ ἀπέλθῃ ἐπὶ τινὰς μῆνας μετὰ τῆς συζύγου του εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Ῥήνου, ἔστω καὶ μόνον ἵνα διαμαρτυρηθῇ οὕτω πως κατὰ τῶν ἐν Γαλλίᾳ γενομένων καὶ ἵνα δώσῃ εἰς τὸν θρόνον τοῦ Ἀγίου Λουδοβίκου τρανὸν δεῖγμα σεβασμοῦ καὶ ἀφοσιώσεως, ὁ δὲ κύριος Βαλτραβέρ ἀπεφάσισε νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ καὶ αὐτός. Πᾶς τις γινώσκει πῶς ἀπέβησαν αἱ θλιγόμενοι αὐταὶ περιηγήσεις, αἱ ὁποῖαι παρουσιασθεῖσαι κατ' ἀρχὰς ὡς μικρὰ ἐκδρομαί, ἔληξαν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, εἰς μακρὰν καὶ σκληρὰν ἐξορίαν. Οἱ τρεῖς περιηγηταὶ πεπεισμένοι ὄντες περὶ τῆς ταχείας αὐτῶν ἐπανόδου, εἶχον λάβει μεθ' ἑαυτῶν τὰ ἐπὶ ἐν μόλις ἔτος ἀπολύτως ἀναγκαῖα. Ἀφοῦ δὲ ταῦτα ἐξηνητλήθησαν, ἀφοῦ οἱ ἀδάμαντες ἐπωλήθησαν καὶ τὰ χρυσὰ κοσμήματα μετετρέπησαν εἰς νόμισμα, μετέβησαν ἀθερῶς εἰς Νυρεμβέργην, ὅπου ἐνεκατέστησαν πενιχρῶς καθότι περὶ ζωῆς μόνον ἤδη προέκειτο. Οἱ ἄνδρες ἦσαν εἰς ἄκρον ἀποθεταρημένοι, ὡς δὲ σχεδὸν πάντοτε συμβαίνει, ἡ γυνὴ ἔδωκε τὸ παράδειγμα τῆς ὑπομονῆς, τοῦ θάρρους καὶ τῆς καρτερίας. Ὁ ἀεργασθῶμεν, ἀπήντησεν ἀπλῶς ἡ κυρία de Fresnes εἰς τοὺς δύο φίλους, οἵτινες ἠρώτων ἀνησυχῶς τί ἔμελλε νὰ γείνη. Ἐχουσα δὲ ἐπιτηδειότητά τινα εἰς τὴν ζωγραφικὴν ἔδωκε μαθήματα καὶ ἐζωγράφησεν εἰκόνας. Τὸ κάλλος αὐτῆς, ἡ χάρις καὶ ἡ συμπεριφορὰ ἔτι μᾶλλον ἢ ἡ τύχη τῆς, τῇ ἐπρομήθευσαν ἐντὸς μικροῦ πελατεῖαν πολυάριθμον καὶ ἐκλεκτήν. Οἱ δύο ἄνδρες, οἵτινες ἔλεγον κατ' ἀρχὰς ὅτι τὸ πρᾶγμα ἦτο ταπεινωτικὸν καὶ ἡγανάκτου βλέποντες τὴν μαρκησίαν ἐργαζομένην, ἐκόντες ἄκοντες ἐνόησαν ὅτι ἐτρέφοντο καλῶς οὐδὲν πράττοντες καὶ ὅτι ἐπὶ τέλους ἡ μαρκησία ἔφερε τὸ σιτάρι εἰς τὸν μύλον, κατὰ τὸ δὴ λεγόμενον. Καὶ ὁ μὲν μαρκησίας οὐδόλως περὶ τούτου ἐφρόντιζεν, ἀλλ' ὁ Βαλτραβέρ κατενόησεν ὅτι ἐξακολουθῶν νὰ μείνῃ ἄνευ ἔργου κακῶς ἐξελάμβανε τὴν ἀξιόπρέπειαν καὶ τὴν ὑπερηφάνειαν. Ἀλλὰ τί νὰ ἐπιχειρήσῃ ; εἰς ποίαν βιομηχανίαν νὰ ἐπασχολήσῃ τὰς ἀέργους χεῖράς του ; Τῷ ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα νὰ διδάξῃ τὴν γαλλικὴν, ἀλλ' ἡ ἀνάγκη εἰς τὴν ἤθελεν εὐρεθῆ νὰ ἐκμάθῃ αὐτὴν προηγου-

μένως, ἐμαπαίωσε τὸ σχέδιόν του τοῦτο. Ἀφοῦ ἐσκέφθη ὠρίμως καὶ ἐμελέτησε καλῶς ἑαυτὸν, ὁ ἱππότης ἀνεγνώρισεν ἐν πάσῃ ταπεινότητι ὅτι οὐδὲν ἄλλο ἦτο ἱκανὸς νὰ πράξῃ ἢ νὰ φορευθῇ ἐν τῷ στρατῷ τοῦ Κονδαίου, σπουδαίως δ' ἠτοιμάζετο εἰς τοῦτο καίτοι ἄνευ ἐνθουσιασμοῦ, ὅτε ἡμέραν τινὰ διέβη κατὰ τύχην ἐνώπιον ἐκθέσεως ἀθურμάτων διαφόρων, ἐν οἷς ὑπῆρχον καὶ ἀντικείμενά τινα ἐκ τορνευτοῦ ξύλου. Τὸ θέαμα τοῦτο οὐδὲν εἶχε βεβαίως τὸ δυνάμενον νὰ ἐξάρη τὴν φαντασίαν ἐξορίστου εὐγενοῦς ἀπολέσαντος τὴν περιουσίαν αὐτοῦ, ὑπερβάντος δὲ πρὸ πολλοῦ τὴν ἡλικίαν τῶν παιδικῶν παιγνίων. Ἄλλ' ὅμως ὁ Βαλτραβέρ, παρατηρήσας αὐτὰ ἐπὶ τινας σφιγμᾶς σιωπηλῶς, ἐφάνη αἰσθανόμενος ὅ,τι ἠσθάνθη βεβαίως ὁ Χριστόφορος Κολόμβος ὅτε εἶδεν ἐξερχόμενας τοῦ Ὁμιανοῦ τὰς ἀκτὰς νέου κόσμου ἢ ὁ Γαλιλαῖος ὅτε εἶδε τὴν μικρὰν ἡμῶν σφαιραν τὴν πρὸ 6000 ἐτῶν ὑπὸ τῆς ἀμαθείας ἐν τῷ αἰθέρι καθηλωθεῖσαν, κινουμένην καὶ βαδίζουσαν περὶ τὸν ἥλιον.

Ὁ κύριος Βαλτραβέρ εἶχε γεννηθῆ κατὰ τὸ 1760, ὅτε χάρις εἰς τὸν Αἰμίλιον τοῦ Ρουσσῶ, ὑπῆρχε συρμός ἐν ταῖς ὑψηλαῖς τῆς γαλλικῆς κοινωνίας τάξεσι, νὰ συμπληροῦται πᾶσα ἀνατροφή διὰ τῆς ἐκμαθήσεως ἐπιτηδεύματός τινος. Ἐδίδετο δὲ τὸ παράδειγμα ἄνωθεν, καθότι τῷ 1780, ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας, ὅστις ἦτο ὁ τιμιώτατος ἄνθρωπος τοῦ βασιλείου του, ἦτο συγχρόνως καὶ ἄριστος κλειθροποιός. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην λοιπὸν οἱ μεγιστᾶνες συνειθίζον νὰ μανθάνωσι μηχανικὴν τινὰ τέχνην, αἱ δὲ σύζυγοι αὐτῶν νὰ θηλάζωσι μόναι τὰ τέκνα των. Ἐν γένει, ταῦτα πάντα ἐγένοντο κατὰ συρμόν ἄνευ τινὸς σπουδαιότητος ἢ προνοητικῆς φρονήσεως, οὕτω δὲ οἱ μὲν ἄνδρες ὑπεκρίνοντο τὴν ἐργασίαν, αἱ δὲ γυναῖκες ἐν τῇ μητρικῇ στοργῇ, αὐταὶ μὲν ὑπέκουσαι εἰς τὴν ἰδιοτροπίαν τῆς ἡμέρας μᾶλλον ἢ εἰς τὴν φωνὴν τῆς φύσεως, ἐκείνοι δὲ οὐδόλως προσβλέποντες ὅτε ἐκράτουν τὴν ῥίνην καὶ τὴν ῥυκάνην, ὅτι ἤγγικεν ἡ ὥρα, καθ' ἣν οἱ υἱοὶ τῶν εὐγενῶν ἤθελον ἀναγκασθῆ νὰ γείνωσιν υἱοὶ τῶν ἰδίων ἔργων καὶ ὅτι φρονίμως ἔπραττον φροντίζοντες ἐκ τῶν προτέρων ν' ἀποκτήσωσι δίπλωμα ἀγενοῦς.

Βλέπων τὰ ἀθύρματα ἐνώπιον τῶν ὁποίων ἔφερεν αὐτὸν ἡ τύχη ἢ μᾶλλον μυστηριώδης τις ὁρμή, ὁ Βαλτραβέρ ἐνεθυμήθη ὅτι εἶχε μάθει νὰ τορνεύῃ τὸν ἔβενον καὶ τὸ κόκκαλον, μετὰ τρεῖς δὲ μόλις μῆνας ἐθεωρεῖτο ἐν Νυρεμβέργῃ ὡς ὁ Βεμβενούτος Κελλίνης τῆς τορνευτικῆς. Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι εἶχε κατορθώσει ἐντὸς τῶν τριῶν τούτων μηνῶν νὰ ἐργάζηται τὸ ξύλον ὡς οὐδεὶς ἄλλος, ἐξείχε δὲ μάλιστα εἰς τὴν κατεργασίαν διαφόρων παιγνίων καὶ πρὸ πάντων εἰς τὴν κατασκευὴν καρυοκατακτῶν θαυμασίων τὴν λεπτότητα καὶ τὴν ἐντέλειαν τῶν καθ' ἕκαστα.

Οἱ ἐκ κοκκάλων ὑπ' αὐτοῦ κατασκευαζόμενοι, ἐθεωροῦντο ὡς ἀληθῆ κειμήλια, ἐπειδὴ δὲ αἱ εἰκόνες τῆς κυρίας de Fresnes εἶχον ἴσην φήμην, συνέβη ὅτι ἐν τῷ διαστήματι δύο ἐτῶν πᾶς ἄνθρωπος ἔχων ἀξιώσεις εὐγενοῦς καταγωγῆς ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἐκείνῃ γερμανικῇ πόλει, ἐθεώρει ἀπαραίτητον νὰ ζωγραφηθῇ ὑπὸ τῆς μαρκησίας, οὐδὲ ἐν δὲ λεπτοκάρυον ἐτρώγετο ἄνευ τῆς ἐπεμβάσεως τοῦ γάλλου ἐξορίστου.

Οἱ δύο ὅμως καλλιτέχναι, διαφέροντες κατὰ τοῦτο πολλῶν ἄλλων, οὐδόλως ἐμεγαλοφρόνουν ἐπὶ τῇ εὐδοκίμῃσει των, καίτοι δὲ δημοσία ὑπερετίμων τὴν τέχνην των, ἀπεναντίας μεταξὺ των, εἶχον αὐτὴν περὶ ἐλαχίστου. Μετὰ τὴν ἐργασίαν τῆς ἡμέρας, συνήρχοντο τὴν ἐσπέραν, τότε δὲ ἐγέλων ἐκ καρδίας ταύτης μὲν ἐκθετοῦσης ἐπὶ τοῦ ὀκρίβαντός της τὴν παιδρὰν μορφὴν εὐτραφοῦς τινος κατοίκου τῆς Νυρεμβέργης, ἐκείνου δὲ ἐξάγοντος ἐκ τοῦ θυλακίου του δωδεκάδα καρυοκατακτῶν, ἐγέλων ὡς παιδιὰ καὶ δὲν παρετήρουν ὅτι τὴν τοιαύτην εὐθυμίαν ὠφείλον εἰς τὴν ἐργασίαν, ἥτις καθίστα αὐτοὺς κρείττους καὶ εὐτυχεστέρους ἢ κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ πλοῦτου των. Ὡς πρὸς τὸν μαρκησίον δὲ, οὗτος ἐφρόνει ὅτι τὸ περιζεσθαι τὸν ἐπιούσιον ἄρτον εἶναι ἴδιον τῶν βαναύσων ἀνθρώπων, ὅτι δὲ ὁ εὐγενὴς ὁ σεβόμενος ἑαυτὸν ὀφείλει ν' ἀποθνήσκῃ μᾶλλον ὡς ἀπέθνησκον ἐπὶ τῶν δίφρων αὐτῶν καθήμενοι οἱ Ῥωμαῖοι συγκλητικοί, ἢ νὰ ταπεινώσῃ ἑαυτὸν ζῶν διὰ τῆς ἐργασίας ὡς οἱ πτωχοὶ, ἠγανάκει δὲ πῶς κατὰ τῆς συζύγου του καὶ περιεφρόνει εἰς ἄκρον τὸν ἱππότην. Ὅ,τι δὲ πρὸ παντός ἄλλου τὸν ἠρέθιζεν, ἦτο τὸ νὰ τοὺς ἐλέπη ἐργαζομένους ἐν εὐθυμίᾳ δι' ὅλης τῆς ἡμέρας, ἐνῶ αὐτὸν κατέτηκε κατὰ γράμμα ἡ ζοφερά ἀνία, ἣν συνεπάγεται συνήθως ἡ ἀργία. Ἄλλως, καίτοι σεβόμενος ἑαυτὸν ἀπῆλαυν ἄνευ τύψεως καὶ αἰτιόδοτος τῶν εὐεργετημάτων τοῦ συνεταιρισμοῦ καὶ ἐφαίνετο ἐν πολλοῖς ἔτι μᾶλλον παιδαριώδης καὶ κοῦφος καὶ ἀπαιτητικὸς ἢ ὅτε ἐζῆ ἐν τῇ ἐπαύλει αὐτοῦ παρὰ τὰς ὄχθας τῆς Βιέννης, συνήθως δὲ ὅτε συνήρχοντο καὶ οἱ τρεῖς περὶ τὴν τράπεζαν, ἐξεδήλου διὰ λόγων τὴν ἀγανάκτησιν αὐτοῦ. — Ἀἰ, μαρκησίε, ἀνεφώνει ἐνίοτε ὁ ἱππότης, δὲν μᾶς κάμνεις τὴν χάριν νὰ μᾶς εἰπῆς τί ἤθελες γείνει ἄνευ τῶν ζωγραφημάτων τῆς μαρκησίας; — Καὶ ἄνευ τῶν καρυοκατακτῶν τοῦ φίλου μας, προσέθετε γελῶσα ἡ μαρκησία. Ὁ κύριος de Fresnes ἀνέσειε τοὺς ὄμους, ἔλεγεν ὅτι ἀπεφάσισε ν' ἀποξέσῃ τὸ οἰκόσμητόν του, ἐζήτει συγγνώμην ὑπὲρ τῆς συζύγου του παρὰ τῶν ψυχῶν τῶν πατέρων του, καὶ παρεπονείτο μὴ βλέπων βορδιγάλιον οἶνον ἐπὶ τῆς τραπέζης του.

Προϊόντος τοῦ χρόνου, ἡ μαρκησία καὶ ὁ ἱππότης, ἐξασφαλίσαντες τὰ πρὸς τὸ εὖ ζῆν ὑπήκουσαν εἰς αἴσθημα ἀφικοκερδέστερον καὶ ποιη-

τικώτερον, λεληθότως ἀναπτυχθὲν ἐν αὐτοῖς, ἀφοῦ ὑπερέβησαν τὰς βαθμίδας, αἱ ὁποῖαι ἀγούσιν ἀπὸ τοῦ ἐπιτηδεύματος εἰς τὴν τέχνην, ὡς ἦγεν ἀπὸ τῆς γῆς εἰς τὸν οὐρανὸν ἡ κλίμαξ τοῦ Ἰακώβ. Ἡ μαρκησία ἐπειράθη τὴν εἰς μικρὸν ἀντιγραφὴν τῶν εἰκονογραφιῶν τῶν μεγάλων ἀρχαίων ζωγράφων, ἐπέτυχε δὲ καὶ εἰς τοῦτο καὶ μεγάλην φήμην ἀπέκτησαν αἱ κατὰ τὸν Ὀλβεῖν καὶ τὸν Ἀλβέρτον Δύρερ μικρογραφίαι αὐτῆς. Ὁ ἱππότης ἀφ' ἐτέρου, ἐπεχείρησε δυσκολώτερα ἔργα γλυπτικῆς, ἔγεινε δὲ εἰς τὸ εἶδος τοῦτο εἰς τῶν ἐξοχωτάτων τῶν πέραν τοῦ Ῥήνου καλλιτεχνῶν.

Πλὴν δὲ τῶν ἀπολαύσεων, ἅς χορηγεῖ καὶ ἡ ταπεινότης καὶ ἀπλουστάτης τῶν τεχνῶν, διεγείρει τὴν διάνοιαν καὶ καθιστᾷ εὐρύτερον καὶ καθαρότερον τὸν ὀρίζοντα αὐτῆς. Τοῦτο τοῦλάχιστον συνέβη εἰς τὴν μαρκησίαν καὶ εἰς τὸν ἱππότην. Ἀμφότεροι διέρρηξαν κατ' ὀλίγον τὸν στενὸν κύκλον τῶν μικροπρεπῶν ἰδεῶν, ἐν ᾧ εἶχον περιορίσει αὐτοὺς ἡ καταγωγὴ καὶ ἡ ἀνατροφὴ των, ἀνεγνώρισαν δὲ τὴν ἀριστοκρατίαν τῆς ἐργασίας καὶ τὴν βασιλείαν τοῦ νοῦ· ὡς δύο ψυχαὶ ἐξελθοῦσαι τῆς χρυσαλίδος, ἐξῆλθον καὶ αὐτοὶ τῆς περιορισμένης αὐτῶν κοινωνικῆς τάξεως καὶ εἰσῆλθον ἐν θριάμβῳ εἰς τὴν μεγάλην ἀνθρωπίνην οἰκογένειαν. Τὸν μαρκησίον κατεθίβρωσκον ἐν τῷ μεταξὺ πόθοι κενοὶ καὶ λυπηραὶ ἀναμνήσεις, ἡμέραν δὲ τινα παρέδωκεν εἰς τὸν Πλάστην τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, ἡ δὲ σύζυγος καὶ ὁ φίλος αὐτοῦ τὸν ἔκλαυσαν ὡς παιδίαι.

Μετ' ὀλίγους μῆνας, τῷ 1802, τῇ προσκλήσει τοῦ πρώτου ὑπάτου, διέβησαν τὸν Ῥήνον καὶ ἐπανεκάμψαν φαιδρῶς εἰς τὴν ἀναγεννηθεῖσαν πατρίδα των. Πρὸ πολλοῦ ἤδη εἶχον κατανοήσει καὶ ἀποδεχθῆ ἀμφότεροι τὴν νέαν τῆς Γαλλίας δόξαν, ὅτε δὲ ἐπάτησαν τὸ ἡρωϊκὸν αὐτῆς ἔδαφος, ἡ καρδία των ἐσκίρτησεν ὑπὸ χαρᾶς, γλυκέα δὲ δάκρυα ἔβρεξαν τοὺς ὀφθαλμούς των. Εὐκόλως ἔλαβον τὴν ἄδειαν νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὰ κτήματά των, ὥστε ἡ πολυετής αὐτῶν ἐξορία τοῖς ἐφαίνεται ὡς ὄνειρον μακροτενές. Ἀλλὰ τὸ ἀντίστροφον ὄμως τοῦ Ἐπιμενίδου παθόντες, ἀφύπνωσαν νέοι ἀποκοιμηθέντες γέροντες. Ἄμα ἀποκατασταθεὶς ἐν τῷ πατριῳ αὐτοῦ οἴκῳ, ὁ ἱππότης σπεύσας ἐνυμφεύθη εὐμορφον καὶ ἀγνὴν κόρην, ἣν ἠγάπησεν ἐν Γερμανίᾳ, ἀλλ' ἥτις ἀπέθανε τεκοῦσα υἱόν. Ὁ παῖς ἠὔχνησε μεταξὺ τοῦ πατρὸς καὶ τῆς κυρίας de Fresnes, οἵτινες ἀφωσιώθησαν καθ' ὀλοκληρίαν εἰς αὐτὸν ἐξακολουθοῦντες νὰ ζῶσιν ἐν τῇ ἐξοχῇ ἀγαθοεργούντες καὶ ἐργαζόμενοι οὐδὲν δὲ σχεδὸν ἀκούοντες τῶν τοῦ κόσμου οὐδὲ μετέχοντες φιλοδοξίας τινός. Ἐκ πασῶν τῶν ἐξῆων, ἡ ἐργασία εἶνε ἡ σπανιωτάτη, ἅμα δὲ καὶ ἡ τὰ μάλιστα ἐπιβλητικὴ. Ἡ μαρκησία ἐζωγράφει ὡς ἄλλοτε, ὁ δὲ ἱππότης ἐγειρόμενος ἅμα τῇ πρωΐᾳ, ἐρυκνάει

καὶ ἐπριόνιζε καὶ ἔγλυφεν, ἐπιχειρήσας ν' ἀνανώσῃ λαμπρῶς διὰ τῶν ἰδίων χειρῶν τὰ σκοληκόβρωτα ξύλινα κοσμήματα τοῦ μεγάρου ρου, ἴσως δὲ καὶ ἐνθυμούμενος τοὺς πρώτους αὐτοῦ ἀθλους, ἐτόρνευεν ἐνίοτε καρυοκατάκτας τινάς, τοὺς ὁποῖους ἔδωρετο εἰς τὰς θυγατέρας τῶν χωρικῶν. Ἡ ἀνάγκη καὶ ὁ περιπάτος, τὰ θέληγτρα φιλίας, ἦς τὸ γόητρον δὲν εἴχεν ἐκλείπει, πρὸς δὲ καὶ ἡ ἀνατροφή τοῦ μικροῦ Μαυρικίου, ἐπησχόλουν τὸ ἐπίλοιπον τῆς ἡμέρας, ἡ ὁποία φαίνεται πάντοτε βραχεῖα εἰς τοὺς ἐργαζομένους καὶ εἰς τοὺς ἀγαπῶντας ἀλλήλους.

Γ'

Ἐσπέρην τινα λοιπόν, καθήμενοι πλησίον ἀλλήλων, οἱ δύο οἱτοὶ ἀρχαῖοι σύντροφοι, ἀνήρχοντο ἀσμένως τὸν ῥυθὸν τῶν ἡμερῶν, ὃν εἶχον κατέλθει ὁμοῦ, ὅτε εἶδον ἐξερχομένους ἐκ μιᾶς τῶν δεινδροστοιχιῶν τοῦ κήπου, τοὺς δύο νέους, τοὺς ὁποῖους ἀφήσαμεν εἰς τὴν θύραν αὐτοῦ. Ὅτε ἔφθασαν πλησίον τῆς κλίμακος, ἡ κόρη ἀνέβη αὐτὴν βραδέως, σοβαρὰ καὶ μετὰ προφανοῦς συγκινήσεως. Ἡ μαρκησία καὶ ὁ ἱππότης ἠγέθησαν ὅπως τὴν ὑποδεχθῶσιν, αὐτὴ δὲ ἐξήγαγούσα ἐκ τοῦ κόλπου τῆς ἐπιστολῆν, ἐφίλησεν αὐτὴν εὐλαβῶς, ἔπειτα δὲ τὴν ἐνεχείρισεν εἰς τὸν κύριον Βαλτραβέρ ὅστις θεώρει μετ' εὐμενοῦς περιεργείας τὴν κόρην, ἣν πρῶτον ἤδη ἔβλεπεν. Ὁ γέρον ἱππότης ἀπεσφάγισε τὴν ἐπιστολὴν καὶ τὴν ἀνέγνωσεν, ἐνῶ ἡ ξένη ἴστατο ὀρθῇ ἔχουσα τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ στήθους, ἥρεμος δὲ ἐν τῇ θλίψει αὐτῆς καὶ ἀξιοπρεπῆς ἐν τῇ ταπεινότητι ἐνώπιον τῆς κυρίας de Fresnes, ἥτις τὴν παρετήρει μετὰ διαφόρου. Ὀλίγα δὲ βήματα μακρὰν ὁ ὀδηγήσας αὐτὴν νεανίας, ἴστατο μάρτυς σιωπηλὸς τῆς συγκινητικῆς ἐκείνης σκηνῆς.

Ἐν Μονάχῳ τῇ 13 Ἰουλίου 18..

«Ἐγκαταλείπουσα τὸν κόσμον τοῦτον, ἐνώπιον τῆς αἰωνιότητος, εἰς ἣν ἤδη εἰσέρχομαι, δὲν στρέφω τοὺς ὀφθαλμούς μου πρὶν ἡ κλεισθῶσι, πρὸς τὸν οὐρανόν, ἀλλὰ πρὸς τὴν Γαλλίαν, δὲν ἐπικαλοῦμαι τὸν Θεόν, ἀλλὰ σὲ ἀδελφέ μου, ἐν ὀνόματι ἐκείνης, ἣν ἐκάλουν ποτὲ ἀδελφὴν σὺ δὲ ἀγαπητὴν σύζυγον. Φεῦ, ὅποιος συμφορὰς ὑπέστη ὁ οἶκος οὗτος, ὃν ἐγνωρίσας τοσοῦτον εὐδαίμονα! Ποῦ ἀπέπη ἡ χαρὰ τῆς ἐστάς παρ' ἡ ἐκάθησάς ποτε; Ὁ τάφος μ' ἀφήρπασεν ὅλους μου τοὺς περιημένους. Ὁ σύζυγός μου δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐπικίησιν εἰς τὴν ἀπώλειαν τῆς περιουσίας του καὶ ἐγὼ ἡ τάλαινα ἀποθνήσκω ἐπίσης. Ἀποθνήσκω, καὶ εἶμαι μήτηρ διπλοῦς, ὡ θεέ μου θάνατος! Ὅταν ἀναγνώσῃς τὴν ἐπιστολὴν μου ταύτην, τὸ μόνον κειμήλιον, τὴν μόνην κληρονομίαν, ἣν ἀφίνω αὐτῇ ἀπερχομένη, ἡ θυγάτηρ μου σὲ μόνον θὰ ἔχη ἐπὶ τῆς γῆς. Ὅταν λάβῃς εἰς τὰς χεῖράς σου τὸν ἀκρῦθρεκτον τοῦτον χάρτην, τὸ τέκνον μου θὰ ἴσταται ἐνώπιόν σου, ἔρημον μακροῦθεν ἐρχόμενον, κεκμηκὸς ἐκ τῆς θλίψεως καὶ τοῦ κόπου, ἐν μόνον ἔχων καταφύγιον, τὸν οἶκόν σου, ἐν μόνον στήριγμα, τὴν καρδίαν σου. Ἐνθυμοῦ τὸν δεσμὸν, τὸν ὁποῖον ἠγάπησας, καὶ ὃν ὁ θάνατος δὲν διέβρηξε βεβαίως, ἐνθυμοῦ τὴν Γερμανίαν, ἥτις ἐφάνη πρὸς σε φι-

λόξενος καὶ ὑπῆρξεν ἐπὶ τινὰ χρόνον πατρίς σου, ἐνθυμοῦ τὴν οἰκογένειάν μου, ἥτις ἔγεινε καὶ οἰκογένειά σου, τὸ πλάσμα τὸ ὄποτον ὁ θάνατος ἀφῆρασεν ἀπὸ τῆς ἀγκάλης σου, νῦν δὲ διὰ τῆς φωνῆς μου σὲ καλεῖ, καὶ μὴ ἀπόβαλλε τὴν ἔρημον θυγατέρα μου. Δέχθητι, θέρμανον ἐν τῷ κόλπῳ σου τὴν ἐκ τῆς φουλαῆς πεσοῦσαν περιστεράν. Καὶ σὺ, ὃν δὲν γνωρίζω, ἀλλὰ πρὸς ὃν αἰσθάνομαι μητρικὴν στοργήν, υἱὲ τῆς ἀδελφῆς μου, ἐὰν ἔχῃς τὴν ψυχὴν τῆς μητρός σου θὰ φανῆς ἀγαθὸς καὶ ἀδελφικὸς πρὸς τὴν ἀγαπητὴν μου Μαγδαληνήν. Προσάτευσον αὐτὴν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς σου καὶ μηδέποτε λησμόνει, ἀγαπητόν μου τέκνον, ὅτι ἡ ὄρφανή, ἣν ὁ Θεὸς πέμψει πρὸς ἡμᾶς, γίνεται πολλάκις ὁ καλὸς δαίμων τοῦ ὑποδεξαμένου αὐτὴν οἴκου».

— Ἐλθέ κόρη μου, ἐλθέ εἰς τὰς ἀγκάλας μου! ἀνέκραξεν ὁ ἱππότης, ἀφοῦ ἀνέγνωσε τὴν ἐπιστολήν. Καλῶς ἤλθες τέκνον μου, εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ γέροντος θείου σου. Ἄν δὲν σὲ ἔφερον ἐδῶ ὁ θάνατος τῆς μητρός σου, θὰ ἔλεγον τὴν ἡμέραν ταύτην τρισευδαίμονα, ἡ δὲ ἀφιξίς σου θὰ ἦτο ἑορτὴ ὄλων ἡμῶν. Μαρκησία, εἶναι ἡ ἀνεψιά μου, προσέθηκε, Μαυρίκις εἶναι ἡ ἐξαδέλφη σου, νεωτέρα ἀδελφή, ἥτις ἔρχεται ἐκ τῆς πατρίδος τῆς μητρός σου.

Τὴν ὄρφανὴν ἐνηγκαλίσθη ἔπειτα ἡ μαρκησία. Αὕτη εἶχεν ἀπολέσει τὴν μονογενῆ αὐτῆς θυγατέρα ἐν τῇ ἡλικίᾳ τῆς Μαγδαληνῆς, πάντες δὲ οἱ δυστυχεῖς οἱ τοιοῦτον τι παθόντες, πρὸ πάντων δὲ αἱ μητέρες, συνειθίζουσι νὰ εὐρίσκωσι ὁμοιότητα πρόδηλον, καίτοι τοιαύτη δὲν ὑπάρχει, μετὰξὺ τοῦ τέκνου τοῦ ὑπὸ τοῦ θανάτου ἀρπαγέντου καὶ τῶν πλείστων παιδίων, οὓς βλέπουσι. Συγκινητικὴ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς θλίψεως ἀπάτη μεταμορφοῦσα τὰ χαρίεντα παῦτα ὄντα εἰς ὁμοιώματα τοῦ ἀγαπητοῦ πλάσματος τοῦ μὴ ὑπάρχοντος πλέον! Ἡ μαρκησία ἠσθάνθη λοιπὸν φυσικὴν κλίσιν πρὸς τὴν νεαρὰν κόρην, ἥτις ἐνεφανίζετο αὐτῇ ὡς εἰκὼν τῆς θυγατρὸς τῆς, ἔχουσα τοὺς αὐτοὺς ὀφθαλμούς, τὸ αὐτὸ βλέμμα τὴν αὐτὴν σοβαρὰν καὶ μελαγχολικὴν χάριν τὴν ἰδιάζουσαν εἰς ἐκείνους, οἵτινες πρῶτως ἐδοκιμάσθησαν ἢ κατεδικάσθησαν ὑπὸ τῆς εἰμαρμένης εἰς πρόωρον θάνατον. Τοιαύτας δ' ἔχουσα διαθέσεις ἡ μαρκησία, πνεῦμα ζωηρὸν καὶ φύσις γενναία, ἣν δὲν εἶχε μαράνει ὁ χρόνος, ἐνεκολαπήθη ἐνθουσιῶσα τὴν νεαρὰν ξένην, τὴν ὁποίαν κατεφίλησεν. Ἐπειτα ἦλθε καὶ ἡ σειρά τοῦ Μαυρίκιου. «Λοιπὸν ἐξαδέλφε, εἶπε δακρυδέν μειδιῶσα, σὺ ἦσο ὁ μικρὸς Μαυρίκιος! καὶ ἐγὼ σὲ ἐφανταζόμην ὅτι ἦσο παιδίον καθὼς ἐγώ. Ὁ Μαυρίκιος τὴν ἠσπάσθη ἐκ καρδίας. Μόλις μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης ὑπόπτειε τὸν ὑπαρξῖν τῆς ἐξαδέλφης σου. Ἐν τούτοις ὁ ἱππότης εἶδεν παραγγελίας εἰς ἕκαστον δὲ τῶν ἀρχαίων αὐτοῦ ὑπηρετῶν ἔλεγεν. «Ἐγόμεν ἄλλο ἐν τέκνον!» Βεβαίως μεγάλην θὰ ἠσθάνετο χαρὰν ἡ μήτηρ τῆς Μαγδαληνῆς, ἐὰν ἔβλεπεν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, τὴν ὑποδοχὴν, ἥς ἔτυχε τὸ τέκνον τῆς ἐν Βαλτραβέρ.

Ἡ ἀφιξίς τῆς Μαγδαληνῆς κατ' οὐδὲν μετέβαλε τὸν ἐν τῇ ἐπαύλει βίον. Ἦτο κόρη εὐσεβῆς καὶ ἀπλῆ, μετριόφρων καὶ σύννους, ἥσυχος δὲ καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον σιωπηλὴ καὶ ἐργαζομένη ἐργόχειρόν τι. Ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν κατάρθωσε νὰ γείνη ἀγαπητὴ εἰς πάντας διὰ τῆς γλυκύτητος αὐτῆς καὶ τῆς ἀγαθότητος. Περὶ τοῦ προσώπου αὐτῆς οὐδὲν ἔβλεπον, καθότι πᾶς οὐδὲν ἔχουσα πλέον τῆς χάριτος τῶν παιδικῶν χρόνων, δὲν ἀπέκτησεν εἰσέτι τὴν τῆς νεότητος. Ἡ Μαγδαληνὴ δὲν ἦτο εὐειδῆς οὐδὲ δυνάμεθα νὰ βεβαιώσωμεν ὅτι παρεῖχεν ἐλπίδας μελλούσης καλλονῆς. Πρὶν ἢ ἀποραθῆ τις περὶ τοιούτων ζητημάτων, εἶνε φρόνιμον νὰ περιμένῃ, καθόσον, μάλιστα κατὰ τὴν μεταβατικὴν ταύτην ἡλικίαν, μυστηριώδης τις δύναμις μετασχηματίζει πολλάκις τὴν ἀσχημίαν, πολλάκις δ' ἐπίσης μαραίνει τὰ πρῶϊμα τῆς καλλονῆς ἀνθη. Ὁπωσδήποτε, ἡ μαρκησία καὶ ὁ ἱππότης ἠγάπων αὐτὴν τρυφερώτατα, ὁ δὲ βίος αὐτῆς διήρχετο μετὰξὺ τῶν δύο γειτονικῶν ἐπαύλειων Ἡ ἐκπαίδευσίς τῆς εἶχε προχωρήσει ἀρκούντως, ὥστε νὰ δυνηθῇ ἐν ἀνάγκῃ νὰ ἐξακολουθήσῃ αὐτὴν μόνη, ἀνευ ξένης ἀρωγῆς. Ἐλάλει τὴν γαλλικὴν καθὰ καὶ σχεδὸν ἀνευ ξενικῆς τιнос προφορᾶς, ὡς πᾶσαι δὲ αἱ Γερμανίδες ἐγίνωσκε κατὰ βάθος τὴν μουσικὴν, ὅπερ δὲ σπανιώτερον, δὲν ἐποιεῖτο κατὰ χροσιν αὐτῆς. Ὁ ἱππότης καὶ ἡ μαρκησία τὴν ἤκουον εὐαρέστως ἀδουσαν ἄσματα τοῦ Τυρόλου, ἀλλὰ τὰ ἄσματα ταῦτα εἰς ἐκείνων μὲν τὴν μνήμην ἐπανέφερον ἡδέως τὰς ἡμέρας τῆς ἐξορίας καὶ τῆς πενίας των, εἰς αὐτὴν δὲ ἐνεθυμίζον σκληρῶς τὴν μητέρα τῆς καὶ τὴν πατρίδα, ἃς εἶχε στερηθῆ διὰ παντός, πολλάκις δὲ διεκόπτετο ὑπὸ δακρῶν καὶ λυγμῶν.

Ὁ Μαυρίκιος μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων ἡμερῶν, καθ' ἃς ἐνόμισε καθήκόν του νὰ περιποιηθῇ τὴν ἐξαδέλφην του καὶ νὰ ὀδηγήσῃ αὐτὴν εἰς τὰ διάφορα μέρη τοῦ κτήματος, ὀλίγην ἐδίδεν αὐτῇ προσοχὴν. Βίκοσαετὴς ὢν, εἶχε τὴν συνήθη ὀρμὴν τῆς ἡλικίας ταύτης, ἀλλὰ δὲ φροντίδες ἀπησχόλουν ἤδη αὐτόν. Ὁ νέος οὗτος εἶχεν αὐξήσει ἐν πάσῃ ἐλευθερίᾳ, θωπευόμενος ὑπὸ τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μαρκησίας, οἵτινες οὐδένα ἐθεώρουν ὠραιότερον οὐδὲ χαριέστερον αὐτοῦ. Διδάσκαλός τις τὸν εἶχε διδάξει ὀλίγα ἑλληνικὰ καὶ ὀλίγα λατινικὰ· συγχρονως δὲ ὁ κύριος Βαλτραβέρ, ὅστις εἶχε ἀληθῆ μανίαν πρὸς τὴν ξυλογλυπτικὴν, εἶχε διδάξει αὐτόν τὴν τέχνην του. Ὁ ἀγαθὸς ἱππότης ἔχε δάκρυα χαρᾶς καὶ ὑπερηφανείας ὡσάντις ἔβλεπε τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἱκανίζοντα καὶ τονρευόντα καὶ παρέχοντα ἐλπίδας νὰ ὑπερβῇ τὸν πατέρα του. Ὁ Μαυρίκιος ἀφ' ἑτέρου νῦν χαριστεῖτο ἐκ τῆς ἀθώας ταύτης διασκεδάσεως, ἀλλ' ἡμέραν τινὰ φεῦ! ἠρώτησεν ἑαυτὸν ἐὰν ἐκτὸς τοῦ ἱππότη καὶ τῆς μαρκη-

σίας και τῆς ξυλουργικῆς, δὲν ὑπῆρχον ἐπὶ τῆς γῆς και ἄλλα τινα. Εἰς τὴν ἀδιάκριτον δὲ ταύτην ἐρώτησιν ἦν ἀπέτεινεν αὐτῷ ἀορίστως πως ἡ παραχώδης και σφριγῶσα νεότης, δὲν ἐβράδυνε ν' ἀπαντήσῃ αὐτῇ ἡ νεότης δι' αἰφνιδίας ἐκρήξεως.

Ἐπάρχουσι φύσεις τρυφεραὶ και ποιητικαὶ, ἀς καλύπτει τὴν πρῶταν ἐλαφρὰ ὀμίχλη, ἄλλαι ἀπ' ἐναντίας ζωηρότεραι και ἐνεργητικώτεραι, ὧν τὴν ἀνατολὴν καταφλέγει ὁ ὑπερβολικὸς τῆς μεσημβρίας καύσων. Καὶ ἐν ἐκείναις μὲν, ἡ πρώτη τῶν αἰσθήσεων και τῆς ἐγειρομένης φαντασίας παραχῆ, ἐκδηλοῦται ἀθροῦδως διὰ βρεμῶδους μαλαγγολίας, εἰς ταύτας ὅμως ἀναφαίνεται ὀρμητικὴ και παταγώδης. Ὁ Μαυρίκιος μετεῖχε συνάμα τῶν δύο τούτων φύσεων και ποτὲ μὲν ἦτο μελαγχολικὸς και βρεμῶδης και σύννοος, ἄλλοτε δὲ ἤσθάνετο ὀρμᾶς ἀγνώστους, ὠθούσας αὐτὸν μακρὰν τῆς οἰκίας και ἐγένετο βίαιος και θυμῶδης μὴ γινώσκων πῶς νὰ δαπανήσῃ τὴν κυριεύσαν αὐτὸν ἀκατάσχετον δραστηριότητα. Ἄλλως ἐξηκολούθει νὰ ἦναι φιλόστοργος πρὸς τὸν γέροντα πατέρα του, περιποιητικὸς πρὸς τὸν μαρκησίαν, φιλόφρον πρὸς πάντας, ἄλλ' ἀπεστρέφετο τὴν ξυλουργίαν, τὸν πατρικὸν οἶκον, τὰς διηγῆσεις, ἀς πρὸ εἰκοσιν ἐτῶν ἤκουε και ἠρώτα ἑαυτὸν μεθ' ὑποκώφου ἐρεθισμοῦ ἐάν δι' ὅλης αὐτοῦ τῆς ζωῆς ἐπέπρωτο νὰ τορνεύῃ και νὰ γλύφῃ, τὴν ἐσπέραν δὲν ἀκούῃ τὰς ἀτελευτήτους περὶ τῆς ἐποχῆς τῆς μεταναστεύσεως τῶν εὐγενῶν διηγῆσεις. Ἐν ἐλλείψει δὲ ἄλλης διασκεδάσεως, ἐθίρρευε κατὰ κόρον και περιήρχετο ἀδιακόπως τὰ περίχωρα.

Τοιαύτη ἦτο ἡ ἠθικὴ αὐτοῦ κατάστασις κατὰ τὴν ἀφίξιν τῆς Μαγδαληνῆς, πᾶς δὲ τις ἐννοεῖ ὁποῖαν σημασίαν ἠδύνατο νὰ ἔχῃ εἰς τοιαύτας περιστάσεις ἐν τῷ βίῳ τοῦ νεανίου, κορασις δεκατετραετής, συνεσταλαμένη και σιωπηλὴ οὐδ' ὑπὲρ τὸ δέον εὐειδῆς και χαριεσσα. Ὁ Μαυρίκιος ὀλίγον περὶ αὐτῆς φροντίζων, ἐξήρχετο ἅμα τῇ πρῶτῃ και ἐπέστρεψε συνήθως περὶ λύχνων ἀφᾶς· πολλάκις δὲ συνέβαινε νὰ διέλθῃ δλόκληρον ἐβδομάδα ἐν τῇ πλησίον κειμένη πόλει ἢ ἐν τινι ἐπαύλει τῶν περιχῶρων. Τὴν πρῶταν, ὅταν ἐβλεπε τὴν Μαγδαληνὴν εἰς τὸ παράθυρόν της, τὴν ἐχαιρέτα και ἀνεχώρει, κατὰ τὸ δεῖπνον, ἀπνύθουνεν αὐτῇ ἐνίοτε ἀσημάντους τινας λόγους, ὡσάκις δὲ ἦδεν, ἐπειδὴ ἡ μαρκησία και ὁ ἰππότης ὠφελούντο συνήθως τῆς περιστάσεως ὅπως ἀναφέρωσι τὴν Νυρεμβέργην και ὅπως ἐνθυμηθῶσιν ἢ μὲν τὰς μικρογραφίας της, ὁ δὲ τοὺς καρνοκατάκτας του, ὁ Μαυρίκιος ἐγένετο ἄφαντος. Ἐσπέραν τινα ὅμως, καθ' ἣν ἴστατο πλησίον τῆς Μαγδαληνῆς, ἐξέπληξεν αὐτὸν ἡ πλουσία κόμη της, ἣτις ἦτο πραγματικῶς ἐκτάκτου λαμπρότητος, ἐξέφρασε δὲ τὸν θαυμασμόν του μεγαλοφῶνως αἶρων διὰ τῆς χειρὸς τὸ πλῆθος τῶν

ξανθῶν και λεπτῶν αὐτῆς τριχῶν. Ἡ κόρη οὐδὲ ὀλίως συνειθίσασα νὰ ἐφελκῆ τὴν προσοχὴν τοῦ ἐξαδέλφου της, ἠρυθρίασε και ἐταράχθη, ἀλλ' ὅτε ἠθέλησε νὰ ἐκφράσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην της διὰ μειδιάματος, ὁ Μαυρίκιος προαισθανόμενος ἄσμα τι τοῦ Τυρόλου, εἶχεν ἤδη ἀπέλθει. Ἄλλην τινα ἡμέραν ἐπιστρέφον τῆς θήρας, προσέφερον αὐτῇ ὠραῖον φασιανόν, ὃν εἶχε σώσει ζῶντα ἐκ τοῦ στόματος τῶν κυνῶν.

«Λοιπόν, ἐξάδελφε, μὲ συλλογίζεσαι ἐνίοτε;» ἠρώτησε συγκινηθεῖσα ἡ κόρη. Ὁ Μαυρίκιος εἶχεν ἤδη ἀπομακρυνθῆ. Δὲν λέγομεν ὅτι δυσπρόσεται αὐτὸν ἡ παρουσία τῆς ὄρφανῆς ἐν τῷ πατρικῷ οἴκῳ. Πολλοῦ γε και δεῖ! Εἶχε μὲν ἀληθῶς τὰς ὀρμᾶς τῆς ἡλικίας του, ἀλλ' εἶχε συγχρόνως και τὰ γενναῖα και εὐγενῆ αὐτῆς αἰσθήματα. Οὐδέποτε ἠθέλην ἐπέλθει αὐτῷ ἡ ἰδέα τοῦ νὰ ὑπολογίσῃ τί ἠδύνατο νὰ λάβῃ ἡ Μαγδαληνὴ διὰ τῆς διαθήκης τοῦ ἰππότου. Εἰρήσθη δ' ἐν παρόδῳ πρὸς δόξαν τῆς νεότητος, ὅτι οἱ τοιοῦτοι διαλογισμοὶ σπανίως εἰσέρχονται εἰς καρδίαν εἰκοσαετείς. Ὁ Μαυρίκιος ἦτο πρόθυμος νὰ μοιράσῃ μετὰ τῆς ἐξαδέλφης τοῦ ὡς μετ' ἀδελφῆς πᾶσαν αὐτοῦ τὴν περιουσίαν, ἐάν δὲ δὲν ἦτο μᾶλλον περιποιητικὸς και τρυφερὸς πρὸς αὐτὴν, τοῦτο ἀπλῶς προήρχετο ἐκ τοῦ ὅτι ἡ Μαγδαληνὴ δὲν εἶχε γεννηθῆ δεκαπέντε ἢ εἰκοσι μῆνας προτοῦ.

Ἡ μαρκησία και ὁ ἰππότης εἶχον παρατηρήσει τὴν αἰφνιδίαν μεταβολὴν τὴν ἐπελθούσαν εἰς τὰς ἐξεις τοῦ Μαυρικίου, ἀμφοτέροι δὲ ἐλυποῦντο καίτοι μὴ ἐννοοῦντες αὐτήν. Ἡ νεανικὴ αὐτῶν ἡλικία εἶχε παρέλθει ἐν ἐποχῇ καθ' ἣν ἡ νεότης διαχρισμένη τῆδε κάκεισε εἰς μικρὰς διασκεδάσεις και ματαιότητας, οὐδὲ ὀλίως ὑπόπτεια τὴν ὑπόκωπον καχεξίαν και τὴν βαρείαν ἀνίαν, αἵτινες ὑπῆρξαν ἡ βάσανος και τὸ μαρτύριον δολοκλήρου γενεᾶς. Καίτοι ἀνατραφεὶς ἐν ἀπομονώσει, ὁ Μαυρίκιος ἠσθάνετο τὴν ἐπήρειαν τῶν νεωτέρων ἰδεῶν, καθότι αἱ ἰδέαι εἶναι ζῶσαι δυνάμεις, ἀναμιγνύμεναι εἰς τὸν ἀέρα, τὸν ὁποῖον ἀναπνέομεν· ὁ ἀνεμος φέρει και διασπείρει αὐτὰς πανταχοῦ, οὐδεὶς δύναται ν' ἀποφύγῃ τὰ ἀόρατα ταῦτα ρεύματα, τὰ λεληθότως εἰσχωρούντα, ἐάνποτε δὲ ὁ ἀνθρωπος εἶναι τέκνον τοῦ αἰῶνος ἐν ᾧ ζῆ. Ὅτι, πρὸ πάντων ἐξέπληττε τὸν ἰππότην και τὴν μαρκησίαν, δὲν ἦτο ἡ ἀνήσυχος δραστηριότης, ἣν ἐξήγει εὐκόλως ἡ ζέσις τοῦ αἵματος και ἡ ὀρμὴ τῆς νεανικῆς ἡλικίας, ἀλλ' ἡ μελαγχολία, ἡ διαδεχομένη αὐτὴν συνήθως. Καὶ τῷ ὄντι, πῶς ἠδύνατο νὰ κατανοήσωσι τὴν νοσῶδῃ κατάστασιν ἐποχῆς, καθ' ἣν ἡ εὐθυμία ἐξοστρακισθεῖσα ἐκ τῶν νεανικῶν ψυχῶν, ὑπὸ τὰς λευκάς μόνον τοῦ γήρατος τρίχας ὑπῆρχεν εἰσέτι! Ἄλλ' ὅμως, ἀφοῦ ἐμελέτησαν καλῶς τὸ ζήτημα και συνεβουλεύθησαν ἀλλήλους, ἀνεγνώρισαν ὅτι ὁ μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης

βίος τοῦ Μαυρικίου, οὐδὲν ἦτο δισκεδαστικὸς οὐδὲ γόνιμος καὶ ὅτι δὲν ἦτο ἀπορίας ἀξίον ἂν νέος εἰκοσαετής δὲν ἠδύνατο νὰ προσηλωθῇ καθ' ὅλοκληρίαν εἰς τὴν γλυπτικὴν. Τοιαύτη ἦτο ἡ γνώμη τῆς μαρκησίας, ἣν ἠσπάσθη ἐπὶ τέλους καὶ ὁ ἰππότης. Ἀλλὰ τί ποιητέον; Ἐγινε κατ' ἀρχὰς λόγος περὶ γάμου, ἀλλὰ τὸ φάρμακον τοῦτο θεωρήθη ὡς πολὺ σφοδρὸν, ἡ δὲ μαρκησία παρετήρησεν ὅτι οἱ ἄνδρες δὲν ἐνυμφεύοντο πλέον εἰς ἡλικίαν εἴκοσι ἐτῶν καὶ ὅτι ὁ γάμος ἀντιστρόφως τῶν ἄλλοτε γινομένων, ἦτο τοῦ λοιποῦ τέλος μᾶλλον ἢ ἀρχή. Ἐπὶ τέλους ἀπεφασίσθη μετὰ ὄριμον σκέψιν, ὅτι ὁ Μαυρίκιος ἔπρεπε νὰ περιέλθῃ ἐπὶ δύο ἢ τρία ἔτη, τοὺς Παρισίους κατὰ πρῶτον, ἔπειτα δὲ τὴν Γερμανίαν ἢ τὴν Ἰταλίαν, κατ' ἀρέσκειαν, ὅπως συμπληρώσῃ τὴν ἀνατροφήν του γνωρίζων κατὰ βάθος τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ πράγματα. Τὸ πρόγραμμα τοῦτο ὁμοίωζεν ἐν τῇ ἀοριστείᾳ του, τὰ πλεῖστα προγράμματα, τὰ ὅποια χαράττουσι κατ' ἔτος οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις πρὶν ἢ παραδώσασιν τοὺς υἱοὺς αὐτῶν ἀγαλινώτους καὶ ἐλευθέρους εἰς τὸν Παρισινὸν βίον.

Μετ' οὐ πολὺν χρόνον, ἐν ἔτος ἀκριβῶς μετὰ τὴν ἐλευσίαν τῆς Μαγδαληνῆς, ὁ ἰππότης συνωμίλει μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ καὶ τῆς μαρκησίας ἐν τῷ μεγάρῳ τοῦ Βαλτραβέρ. Ὁ ἵππος, ὅστις ἔμελλε νὰ φέρῃ τὸν Μαυρίκιον εἰς τὴν πόλιν, ἔνθα διήρχετο τὸ λεωφορεῖον, περιέμενεν ἔτοιμος ἐμπρὸς τῆς κλίμακος, εἶχεν ἔλθει δὲ ἡ ὥρα τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ. Αἱ ἀναχωρήσεις ἔχουσιν αἰετοπεθερὸν τι καὶ συγκινητικόν. Ὁ ἰππότης ἐφαίνετο καταβεβλημένος, ἡ μαρκησία μὲν ἔκρυπτε τὴν συγκίνησίν της, καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Μαυρίκιος ἦτο τεταραγμένος, ὅτε δὲ ὁ γέρον πατήρ του τὸν ἐνηγκαλίσθη, ἔκλαυσεν ὡς νὰ ἔβλεπεν αὐτὸν τελευταῖον. Ἡ κυρία de Fresnes τὸν ἐφίλησε τρυφερώτατα, οἱ δὲ ἀρχαῖοι ὑπηρετὰι τὸν ἠσπάσθησαν καὶ αὐτοὶ ὡς παιδίον.

Ὁ καιρὸς ἐν τούτοις ἠπέιγε, καθ' ἣν δὲ στιγμήν ἀνέβαινεν ἐπὶ τοῦ ἵππου τοῦ ὁ Μαυρίκιος ἐνεθυμήθη τὴν Μαγδαληνὴν μὴ βλέπων αὐτήν, προσετίθετο νὰ τὴν καλέσῃ, ὅτε ἔμαθεν ὅτι ἐξεληθούσα τῆς οἰκίας πρὸ τινων ὠρῶν, δὲν εἶχεν εἰσέτι ἐπανέλθει, παραγγείλας λοιπὸν νὰ τῇ εἰπωσι φιλόφρονάς τινας λόγους ἐκ μέρους του, ἀπεμακρύνθη σφερόμενος συχνάκις ὅπως χαίρετίσῃ καὶ πάλιν μετὰ συγκινήσεως τὰ ἀγαπητὰ ὄντα, τὰ ὅποια ἐγκατέλειπεν. Ἀφικνούμενος εἰς τὴν θύραν τοῦ κήπου, ἐδίστασεν ἐπὶ στιγμήν πρὶν ἢ ἐξέλθῃ αὐτῆς ὡς διστάζει ὁ ἀειτιθεὺς ἐπὶ τοῦ χείλους τῆς φωλεᾶς πρὶν ἢ πετάξῃ εἰς τὸν αἴθερα. Ἐνεθυμήθη τὰς εὐτυχεῖς ἡμέρας, ἃς εἶχε διέλθει ἐν τῷ πατρικῷ μεγάρῳ ἀπολαύων τῶν φροντίδων τῆς μαρκησίας καὶ τῆς τρυφερᾶς τοῦ πατρὸς του στοργῆς, τῷ ἐφάνη δὲ ὅτι ἔβλεπε μεταξὺ τῶν κινουμένων φύλλων τὸ χάριεν φά-

σμα τῶν παιδικῶν του χρόνων, τὸ ὁποῖον τὸν ἠτένιζε μετὰ θλίψεως καὶ προσεπάθει νὰ τὸν κρατήσῃ, τῷ ἐφάνη ὅτι ἤκουε φωνὴν γλυκεῖαν λέγουσαν αὐτῷ: Ἀγνώμων, ποῦ ἀπέρχεσαι; Ἡ καρδιά του ἐταράχθη, δάκρυα δὲ ἔδρεξαν τοὺς ὀφθαλμούς του, ἀλλ' ἡ ἐμαρμένη ὑπερίσχυσε καὶ ὁ Μαυρίκιος εἰσῆλθεν εἰς τὸ δάσος, δι' οὐ ἔπρεπε νὰ μεταβῇ εἰς τὴν πόλιν.

Προχωρήσας ὀλίγον εἶδεν αἴφνης εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν εἰς ἣν εἶχεν ἀπαντήσῃ αὐτὴν πρὸ ἔτων ἔτους, τὴν Μαγδαληνὴν καθημένην καὶ βεμβάζουσαν. Ὡς καὶ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος, δὲν ἤκουσε τὰ βήματα τοῦ ἵππου ἐπὶ τῆς χλόης, ἀνυψοῦσα δὲ τοὺς ὀφθαλμούς, εἶδε τὸν ἐξάδελφόν της θεωροῦντα αὐτήν. Ἦτο ἡ αὐτὴ εἰκὼν καὶ τὸ αὐτὸ περιθώριον, οὐδεμίαν εἶχε ἐπέλθει μεταβολή, πλὴν, ἀντὶ κορασιδος μὴ ἀνεπτυγμένης ἔτι, ἰσχνῆς καὶ φιλασθένου οὐδ' ἔχουσης καλλονὴν τινα ἢ χάριτα, ὑπῆρχε σήμερον λευκὴ μορφὴ, περὶ ἣν ἵπτατο ἡδὴ τὸ ξανθὸν σμήνος τῶν γλυκεῶν τῆς νεότητος ὄνειρων. Δὲν ἦτο ἡδὴ ἀνθος ἀνοικτόν, ἀλλὰ κάλυξ ἡμίλειστος, δὲν ἦτο πρῶτα, ἀλλ' ἡ ἡὼς ὑπέφωσκε καὶ ἡ φύσις ἐφρούατεν ἡδὴ ὑπὸ τοὺς πρώτους τοῦ φωτὸς ἀσπασμούς. Ὁ Μαυρίκιος κατέβη τοῦ ἵππου του, ἐφίλησεν ἐσπευσμένως τὴν ἐξάδελφον του καὶ ἱπεύσας πάλιν ἀπεμακρύνθη μὴ βλέπων ὅτι ὀπίσω του ἔμενεν ἡ εὐτυχία.

Ἀφοῦ ἔγινεν ἄφαντος, ἡ Μαγδαληνὴ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ἔπαυλιν, ὅταν δὲ εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν, ὁ ἰππότης ἐκάθητο μόνος παρὰ τὴν ἔρημον αὐτοῦ ἐστίαν. Πλησιάζασα, ἐθεώρησεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς σιωπηλῶς τὸν γέροντα.

— Πάτερ, εἶπεν ἐπὶ τέλους, κλίνουσα πρὸς αὐτὸν τὴν ξανθὴν τῆς κεφαλῆν, πάτερ σοὶ μένει ἡ θυγάτηρ σου.

Ὁ ἰππότης ἐμειδίασε καὶ τὴν περιέπτυσεν εἰς τὰς ἀγκάλας του.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΕΛΙΖΑ Σ. ΣΟΥΤΕΟΓ.

ΕΦΕΥΡΕΤΟΥ ΑΤΥΧΙΑΙ

Ο ΡΕΣΣΕΛ

καὶ τὰ ἐλικοκίνητα ἀτμόπλοια

[Ἐκ τοῦ γερμανικοῦ]

«Λέγε μοι τὴν ἀλήθειαν: τίς εἶνε μεγαλῆτερος, ὁ Κορνήλιος ἢ ὁ Ῥακίνας;» ἠρώτα ποτὲ Λουδοβίκος ὁ ΙΔ' τὸν δεινὸν κριτικὸν Βοαλώ.— «Μεγαλειότατε, ἄφετε, πρὸς Θεοῦ, αὐτοὺς τοὺς πλαστοὺς Ῥωμαίους καὶ Ἑλληνας. Ὁ Μολλιέρος ὑπερέχει ἀμφοτέρων καὶ θέλει ἐπιζήσῃ πάντων ἡμῶν, ἴσως δὲ καὶ αὐτῆς ἔτι τῆς γαλλικῆς γλώσσης» ὑπῆρξεν ἡ ἀπάντησις.

Ὁ βασιλεὺς ἀνέκραξεν ἐκθαμβος:— «Πῶς; αὐτὸς ὁ κοινὸς γελωτοποιός μου, ὁ παίζων πρόσωπα ὑπηρετῶν καὶ θερόμενος καθημερινῶς ἐπὶ τῆς σκηνῆς, θορυβωδῶς ἐπευφημοῦντος τοῦ δόχλου ἐν τῷ ὑπερώῳ; Ἀλλ' ἀφοῦ μοὶ τὸ λέγεις